

آیت الله جوادی آملی: هدف نهایی تعلیم و تعلم زنده شدن شوق دیدار خداوند است

آیت الله جوادی آملی گفت: خداوند در قرآن کریم وظیفه عالمان دین را انذار دانسته ولی انذار هدف نهایی از تعلیم و تعلم نیست بلکه هدف نهایی از تعلیم و تعلم زنده شدن شوق دیدار خداوند در انسان هاست.

آیت الله جوادی آملی گفت: خداوند در قرآن کریم وظیفه عالمان دین را انذار دانسته ولی انذار هدف نهایی از تعلیم و تعلم نیست بلکه هدف نهایی از تعلیم و تعلم زنده شدن شوق دیدار خداوند در انسان هاست.

به گزارش خبرگزاری مهر، آیت الله جوادی آملی در کتاب هدایت در قرآن می نویسد: خداوند در قرآن کریم وظیفه عالمان دین را انذار دانسته ولی انذار، هدف نهایی از تعلیم و تعلم نیست بلکه هدف نهایی از تعلیم و تعلم زنده شدن شوق دیدار خداوند در انسان هاست.

وی یادآور می شود: خدای سبحان وظیفه عالمان دین را که وارثان انبیا هستند، انذار دانسته است؛ فلولا نفر من کل فرقة منهم طائفة ليتفقهوا فی الدین و لینذروا قومهم إذا رجعوا إليهم. (سوره توبه/ ۱۲۲) هدف از تشکیل حوزه های علمی همان انذار و ترساندن مردم از زشتی های گناهان است. فقیه، مفسر و حکیم شدن نیمی از راه است. نیم دیگر آن نیل به مقام انذار است، به گونه ای که شأنیّت ترساندن از دوزخ در سیره و ست عالمان صالح ظهور کند.

وی در ادامه اذعان داشت: سخن قرآن این نیست که مردم فقط برای یادگیری علوم الهی به مراکز علمی بیایند یا پس از یاد گرفتن، کتاب علمی بنویسند یا برای مردم سخنرانی کنند؛ مقال و مقالت، مقدمه انذار است که خودش اعلام خطر است؛ امامت جمعه و جماعت و تدریس و تصنیف کتاب، همه باید برای آن باشد که مردم جهتم را بشناسند و از آن بترسند، لیکن سخن هر کسی در مردم اثر نمی کند، باید نخست خود گوینده یا نویسنده از خدا و تعذیب او ترسیده باشد تا بتواند مردم را بترساند.

آیت الله جوادی آملی در ادامه از شیخ مفید نقل میکنند: رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم وقتی که از قیامت و جهتم سخن می گفت، صورتش سرخ می شد؛ مانند فرمانده لشکری بود که سپاهیان خود را از تهاجم لشکری جزا خبر می داد؛ او از حقیقت آتش جهتم و احاطه آن به انسان خبر دارد و نیک می داند که هیچ کس تاب تحمل آن را ندارد. آری کسی تا خود از عذاب الهی نترسد و از زبان و قلم او ترس ظهور نکند، منذر دیگران نخواهد بود و گفتار و نوشتار وی در دل مردم اثر نمی کند.

وی آملی هدف نهایی تعلیم و تعلم را زنده شدن شوق دیدار خداوند در انسانها دانستند و مرقوم داشتند: بی شک انذار هم هدف نهایی تعلیم و تعلم نیست، چون کسانی که در آغاز از ترس دوزخ گناه نمی کنند، کم کم با خداوند انس می گیرند و خواهان بهشت اویند و از دافعه به جاذبه کشانده می شوند. آنگاه زمینه هدف نهایی که شوق دیدار خداوند باشد، در آنها زنده می شود. سپس به آن هدف اصیل بار می یابند.

در طلیعه سلوک با سائقه هراس از دوزخ دستور دینی را اطاعت می کردند و در میانه راه با جاذبه امید به بهشت، و در پایان راه به برتر از خوف و رجا می اندیشند و به عبادت احرار روی آورند و حُبّاً و شُکراً خدای سبحان را می پرستند.

منبع: کتاب هدایت در قرآن آیت الله جوادی آملی، ۱۴۰۳-۱۴۰۴